

DOSSIERNo.: OD 894

NAAM: VADERLANDS VERBOND

Uit		In	Uit		In	Uit		In	Uit		In
Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum	Datum	Aan	Datum
1/11 '40	1	20/11-40									
20/11-40		16/4									

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 894

NAAM: VADERLANDS VERBOND

TEIT

BANK

UITTREKSEL

Voor OD 894 Naam Vaderlands Verbond

Origineel in Schutblad CO 25288 Naam In:OD 284, berichten mijnbedrijf

Volg nr. Ag. nr. Aard van het stuk

..... Afz. Datum 28.11.47

NOTITIE VAN KOL.E.

Ir. WIJFFELS wordt dezer dagen benoemd tot hoofdingenieur bij de Staatsmijnen, speciaal belast met researchwerk. Ik ken hem goed. Hij is uitermate naïef, door en door fatsoenlijk, maar zal voor D niet steeds even gemakkelijk zijn door zijn gebrek aan security.

Uitgetrokken door BdG Afd./Sectie ACD 4 Datum 14.1.48

C.V.D.

ONDERWERP:

"Brochure Vaderlands
Verbond".

Omtrent het ontstaan, eventueel verspreiden, van de brochure "Vaderlands Verbond" is bij de Hoorden van der I.D.'s te Maastricht, Heerlen, Roermond, Breda, Utrecht, Amsterdam, Rotterdam en Den Haag geïnformeerd.

Geen der autoriteiten hadden ooit gehoord van een partij, vereniging of instelling genaamd "Vaderlands Verbond" waarvan de brochure zou kunnen uitgaan.

Bij hun dienst was nimmer iets gerapporteerd, omtrent het verspreiden van een dergelijke brochure in hun gemeente.

Mochten er eventueel bijzonderheden in dit verband bekend worden, dan zal dit aan het Hoofd van de C.V.D. worden medegedeeld.

Bij informatie bij de Heer R. (verbinding van de C.V.D.) bleek, dat ook in de mijnstreek de brochure "Vaderlands Verbond" onbekend is.

's-Gravenhage, den 1 November 1947.

6.

COMMISSARIAAT VAN
POLITIE TE HEERLEN

LITT.:G. No.: 263/47.

BUREAU B

16-12-47

HEERLEN, 12 December

Volgno. URG. 166

15 DEC 1947

ACD 25916

Aan
het Hoofd van de Centrale Veiligheidsdienst
Javastraat 68

's-Gravenhage.

Hierbij heb ik de eer U te doen toekomen enige foto-copieën van een tweetal brochures betreffende "Beginselverklaring Nederlands Verbond" en betreffende het aan Ir.F.C.M.Wijffels op zijn verzoek verleende eervol ontslag als Inspecteur-Generaal der Mijnen.

Beide brochures staan nauw met elkander in verband. Ik adviseer U, indien U althans nadere inlichtingen ter zake wenst, U in verbinding te stellen met de Inspecteur der Rijksrecherche M. Erasmus.

S/s.

I.D.Heerlen.

aco/25916

„Vaderlands Verbond“

Beginselverklaring.

Ons uitgangspunt:

de meer dan ergerlijke wijze, waarop vaak het algemeen welzijn aan eigenbelang, groepsbelang en partijbelang, aan persoonlijke eierzucht wordt ondergeschikt gemaakt, niet alleen door particulieren, maar zelfs door velen, die met gezag zijn bekleed; de steeds verder gaande ontaarding van de politieke partijen, welke met hun veelbelovende programma's er blijkbaar hoofdzakelijk op uit zijn om aanhang te verwerven en te behouden en daardoor juist de belangstelling, waardering en medewerking van ons volk verliezen;

het achterwege blijven van een juiste rechtsbedeling en rechtszekerheid; de overmatige druk op de vele sectoren van het maatschappelijk leven, welke het particulier initiatief en de persoonlijke verantwoordelijkheid uitschakelt; het kunstmatig in het leven houden van onnodige overheidsinstanties: het geringe besef van verantwoordelijkheid bij vele gezagsdragers; het onvermoeid doorwerken van liberalisme, kapitalisme, communisme en andere destructieve krachten, die met grote kennis van zaken en inzet van alle middelen en krachten ons staatsbestel en onze maatschappelijke orde verwoesten ten gunste van één bepaalde klasse of stand; het groeiend verzet bij zeer velen tegen deze onhoudbare toestand en de wil naar vernieuwing, naar herstel van openbare zeden, naar recht en welstand voor allen, naar evenwicht tussen vrijheid en gebondenheid, kortom naar een eerlijke en onkreukbare behartiging van het algemeen welzijn;

de behoefte aan coördinatie van deze constructieve krachten, die teveel verdeeld en versnipperd zijn, aan doelmatige samenwerking, aan onderlinge steun, aan de vorming van een gemeenschappelijk front dat opgewassen is tegen de georganiseerde en massale aanval van de tegenstanders.

Onze doelstelling is:

een samenbundeling van alle constructieve krachten, om de bestaande misstanden te bestrijden en te ijveren voor het algemeen welzijn en de opbouw van een goed geordende samenleving, verschillen in politieke zienswijze of confessionele overtuiging noch standsverschillen geen beletsel te doen zijn voor deze samenwerking, mits allen bezielde zijn door de wil om, aansluitend bij onze eeuwenoude vaderlandse en christelijke

tradities, ons staatsbestel en onze maatschappelijke orde gezond te maken;

een algemene verheffing van het zedelijk peil: met name betere gezinszeden, onderling respect van de standen en klassen, een christelijke bedrijfs- en beroepsethiek;

een algemeen verbreid verantwoordelijkheidsgevoel voor het gemeenschappelijk welzijn en bij alle gezagsdragers een diep besef van hun dienende functie;

het bestrijden van het pauperisme, door ook de minst bedeelde klasse in staat te stellen, particulier bezit te verwerven.

Hoe wij dit denken te bereiken:

door een grote, landelijke organisatie, gewestelijk en plaatselijk ingedeeld, welke verschillende standen, politieke partijen en confessies federatief omvatten, maar in haar doelstelling zelf niet een bepaalde politieke richting is toegedaan;

door een persoonlijke prestatie van ieder lid, waarvoor hij desnoods apart zal worden opgeleid, en daarenboven een financiële bijdrage;

door een vanuit een steeds groeiende kern met pers, radio, film, toneel, lezingen, brochures, de massa te beïnvloeden;

door voor dit alles zo mogelijk van bestaande organen gebruik te maken, maar voor zover deze met haar doel overeenkomen of instemmen;

door vooral opbouwend werk te leveren, alle schakeringen van vijfde colonne te bestrijden en de misstanden, waarvan zij profiteren, uit de weg te ruimen; door zich tot taak te stellen, alle werkelijke misbruiken en misstanden openlijk aan de kaak te stellen en te lijf te gaan met behulp van onomstotelijk feitenmateriaal, waarbij heel de organisatie als één man zich achter elk protest zal stellen.

"Met ingang van 1 December a.s. is op zijn verzoek aan
ir. F.C.M. Wijffels eervol ontslag verleend als Inspec-
teur-generaal der Mijnen." aas/25

Zelden heeft een nieuwtje, in de Mijnstreek en ook in ingewijde kringen elders in de lande, zulk een sensatie verwekt, als dit vierregelige officiële bericht in de dagbladen van Dinsdag 21 October l.l. Zelfs de eenvoudigste "Koppel", tot wie af en toe wel eens een vleugje van de hoge "Mijnpolitiek" doordringt, rook, dat er aan dit schijnbaar heel onschuldige krantenberichtje een "lubhtje" was. Niets immers had erop gewezen, dat de nog eerst een jaar in functie zijnde Inspecteur-generaal van plan was deze mooie taak op te geven en zich met een "odium cum dignitate" terug te trekken, al wist men ook in brede kring, dat hem deze positie doorbepaalde lieden zeer innig werd benijd.

Wat was er eigenlijk gebeurd. Hoe kwam de heer Wijffels ertoe om zo plotseling eervol ontslag aan te vragen.

De verwachting, op deze en nog andere vragen een antwoord te vinden, dede elkeen, avond aan avond, bij thuiskomst van de Schicht naar de "gezet" grijpen. Temmer omdat verwacht kon worden, dat de duizend-en-een geruchten welke de ronde doen, toch ook wel tot de redactie-bureaux van de pers in de Mijnstreek zouden doorgedrongen zijn. Maar de blaaden van de Mijnstreek zwen- gen tot heden als vermoord. Waarom.

Waarom onthullen deze katholieke bladen niet de heimelijke machinaties van de toch overbekende, men zou kunnen zeggen "traditionele" vrijmetselaars- heerschappij in onze Limburgse mijnen, welke thans weer een succes van belang in de wacht heeft kunnen slepen. Waarom niet een energiek protest doen horen tegen de gang van zaken in de hogere regionen van het bestuur der Mijnen, waar katholieke figuren zoveel mogelijk worden geweerd of ge- elimineerd en alleen maar genade kunnen vinden, wannier zij zo weinig rug- gegrapt hebben, dat zij zich voor het vrijzinnige karretje laten spannen.

Waarom niet de moed gevat om de vinger waarschuwend op te heffen tegen een katholiek minister en hem gezegd: Wat gij doet of onder Uwe ver- antwoordelijkheid doen laat, heer minister van Economische Zaken en Ener- gie, is niet, wat men van een katholiek bewindsman toch eigenlijk meent te mogen en moeten verwachten. Hetgeen, met name, in de Mijnstreek gebeurt, wekt de indruk Excellentie, dat de behartiging van zekere private aspiraties praevaleert op de verwezenlijking van sociale ideaalen en dat met gebruik- making vaninvloeden, welke wij, katholieken, als aan ons vijandig moeten bestempelen.

Ziet, dit zou door onze katholieke pers van de Mijnstreek naar voor gebracht moeten worden en zeker zou zij een vlammend protest hebben moeten laten horen, nu met een arglistig berichtje in de pers een slotpunt

gszet werd achter een meesterlijk gespeeld, maar onfris spel.

Is dit zwijgen soms het gevolg van het intimiderende telefoontje, dat de hoofdredacteur van een -Limburgs dagblad- nog niet zolang geleden met "den Haag" had? Toen het Departement van Economische Zaken zich meldde, werd hem gezegd: de minister wenst U persoonlijk te spreken. Zijne Excellentie was toen vrij kort maar duidelijk en zei: "Uw artikel over is mij niet welgevallig. Als U voortgaat zo te schrijven, zult U de gevolgen in Uw papiertoewijzing ondervinden." Welke vriendelijke wenk aan duidelijkheid niets te wenssen overlaat, als men bedenkt, dat de papiertoewijzing n.l. een paar dagen tevoren van Onderwijs naar Economische Zaken was verhuisd.

Daar het onder deze omstandigheden uitgesloten is, dat de pers eigenaar naar beweging aandacht aan de onderwerpelijke kwestie zal besteden en zij evenmin genegen zal zijn, een uiteenzetting van hetgeen zich achter de coulissen van het Mijntoneel afspeelt op te nemen, zien wij ons verplicht, ons met deze onderhandse brief tot de openbaarheid te richten.

Voor een goed begrip van zaken, willen wij ons allereerst bezig houden met het Staatstoezicht op de Mijnen. De wetgever heeft in vroeger jaren de Inspectie-generaal der Mijnen ingesteld om ervoor te waken, dat de werkgever alle voorschriften omtrent veiligheid, gezondheid en arbeid zou nakomen. Men zou het populair zo kunnen uitdrukken, dat de Inspecteur-generaal der Mijnen de arbeider tegen de willekeur en uitbuiting van de zijde van de kapitalistische werkgever beschermt. De instelling van deze Inspectie is wel het beste bewijs van de noodzakelijkheid van dit staatsstoezicht. Maar even duidelijk is het, dat de grotendeels liberale of maconnieke mijndirecties maar weinig waardering voor deze staatsinstelling kunnen hebben. Wat konden zij van hun standpunt bezien beter doen, dan ervoor te zorgen, dat geestverwanten in voldoende mate in dit Staatstoezicht zouden zijn vertegenwoordigd? Het staatstoezicht op de Mijnen is dan ook steeds een burcht van het vrijzinnig ambtenarendom geweest. De Katholieke Limburger heeft zich bij voortduring eren kunnen ergeren, dat de hogere functies in dit Staatstoezicht, zoals trouwens ook in andere takken van dienst bij de Mijnen, steeds door niet Limburgse vrijzinnige, dikwijls maconnieke elementen werden vervuld. De lagere posities, de kleine ambtenaars- en beambtenposten, ja, die waren goed voor gegadigden uit de streek en katholiek. Een minzame concessie, welke eventueel het bewijs moest leveren, dat ook katholieken aan de Mijnen een kans hebben.

Onder de Inspecteur-generaal Waterschoot van der Gracht scheen voor het eerst een andere geest te zullen doorbreken. Toen deze afscheid nam zetten de liberale kopstukken alles erop, om een reprise van een katholiek functionaris te voorkomen en men wist de benoeming van de heer Ploem door te drijven, waarmee men echter tijdens de bezetting weinig

eer behaalde. Hij werd weggezuiverd. De opvolger, dr. Nicolaas, was wederom een niet-logeman. Dat moest de vrijzinnige, anti-katholieke club toen slikken, zoals ze destijds wel meer moest slikken. De bevrijding schenkte de weg naar nieuwe mogelijkheden te banen. Er woei een frisse wind. Het einde van de oorlog leek een tijdperk van verandering en van sociale vooruitgang in te brengen. De negatieve sociale verzorging van de werkers in de mijnbedrijven door middel van de staatscontrole, ging opgezet worden in een positieve activiteit. Bij Kon. Besluit van 20 Juni 1945, slechts enkele weken na de bevrijding van geheel ons vaderland, werd een wettelijke regeling van de bedrijfsorganisatie in het mijnbedrijf vastgesteld. Toen Mijnindustrialraad, kortweg de M.I.R. geheten, aanschoorde het levenslied en kreeg een drievoudige taak a.l. het bevorderen van het welzijn der Nederlandse volkenhuishouding, voorzover dit door winning en verdeling van steenkolen en daaraan in mijnondernemingen vervaardigde producten kan geschieden; het bevorderen van een economisch en sociaal zo goed mogelijk verantwoord beheer der mijnondernemingen en het bevorderen van de sociale zekerheid der bedrijfsgeheten door leiding te geven in de sociale en economische aangelegenheden van de personen, organen en ondernemingen, welke tot het mijnbedrijf behoren en in zoverre zij daartoe behoren.

Dr. Nicolaas toegevend aan zijn zwerverwantschappen verdween uit Limburg. Minister van Schaik, minister van Economische Zaken, benoemde daarop dr. F. J. M. Wiffels tot Inspecteur-generaal van de Mijnen en deze daarna tot voorzitter van de M.I.R., een combinatie, welke gezien de gelijkgerichte taken, zeer praktisch genoemd kan worden.

Het behoeft geen betoeg, dat deze dubbele benoeming in het geheel niet naar de zin van de vrijzinnige rechten in de Mijnbesturen was. Immers, de bedrijfsorganisatie had er naar de zin een liberale heren recht mogen komen, terwijl het Hoofd van het Mijnwezen van het Departement, de heer A. Schierbeek en zijn voorganger, de zeer achtbare medeadviseur de heer Sourde, de post van Inspecteur-generaal aan hun logobroeder en vriend, de heer de Hart hadden toegedaan. Deze laatste, pensionair uit Indië terug, eenmaal de terugslag te ontvinden van de slechts notering der Indiëche fondsen en in breedhartige bezorgheid voor 's mans welzijn, wilde niet naar deze positie in de schone werpen. Aan de achterban werd in het geweer geroepen, om danog deze kleinblijkelijk omisbare persoonlijkheid voor de Limburgse mijnen te "redden". Een kort kunstje voor grootsbestuurlijke respirators, slechts een kaas'tienvan combinatie en relatie, reeds half gewonsap door het feit, dat men op de ministertafel thans aanwezig wast zijne excellentie dr. A. Huyanus. Het deze figuur moeten wij ons dan ook in het verdere verloop onzer uiteenzetting wat uitvoeriger bezig houden.

De Heren Huysmans en Wijffels kan men nu niet precies slijkgestemde zielen noemen, al zetelden ze beide eenmaal als katholieke ministers in het bevrijdingskabinet Berbrandy. De heer Wijffels, katholiek intellectueel, door zijn aandeel in de illegaliteit naar voor gekomen, kon nog min of meer als een onbeschreven blad beschouwd worden. De heer Huysmans daarentegen, had zo hier en daar reeds verscheiden jaren aan de publieke weg getimmerd. In Heerlen herinnert men zich nog als employe van het Bijkantoor van de Rotterdamse Bank met de wijde titel van directeur. Daarna heeft men hem zien opereren als directeur van de Centrale Boerenleenbank te Eindhoven, in welke functie hij gedurende de oorlog niet van zakelijke flair ontbleet bleek, gezien o.a. zijn vlotte onderhandelingen met de N.S.B. commissaris van de Noordbrabantse Christelijke Boerenbond, diens neven en afgeleide organisaties, de heer Otto Danave. Bij de bevrijding presteerde hij een van die bevrijdingsverrassingen, door minister van Financien te worden. In de ministerraad kruiste hij de degen met de minister van sociale zaken, ir. Wijffels, wiens vooruitstrevende plannende kapitalistische kringen, wier zaakgelastigde de heer Huysmans ~~zich~~ ledig te zijn, niet aanstonden. Hij, dr. Huysmans, was in het kabinet ook degene, die zich verzette tegen de extra voeding voor de mijnwerkers, ofschoon men toen van 800 calorïen per dag moest leven.

Alles wat de M.I.R. deed of voorstelde werd door dr. Huysmans als minister van financiën gerefuseerd, wat de water intellectuelis van de bedrijfsorganisatie, prof. Verbeek, ertoe bracht om te merken: "Die Huysmans heeft geen snars verstand van bedrijfsorganisatie, hij kan het Statuut nog niet eens lezen." Is het niet begrijpelijk, dat dr. Huysmans door deze houding zelf aanleiding gaf tot de veelverbreide indruk, dat het erom te doen was, de activiteit van de voorzitter van de M.I.R., tevens Inspecteur - generaal van de Mijnen zoveel mogelijk te doen stranden?

De feiten, welke men kan vaststellen, laten geen andere conclusie toe, dan dat het er om te doen geweest is, deze instellingen, op de eerste plaats het Staatstoezicht, zo weinig mogelijk succes te laten boeken. Welke de aanwezigheid van een haard van tegenwerking als product der werkzaamheid van het trio Floem-Verbeek-de Haart in de hoeden van het Staatstoezicht - wat is er immers niet achter de rug van de heer Wijffels geconspiroerd in urenlange telefoongesprekken met de Haagse regisseurs - gezien ook de sabotage vanuit den Haag, was het niet moeilijk, die successen zoveel mogelijk te voorkomen of te minimaliseren. De toch reeds zeer kleine ambtenaarsalarissen mochten niet worden verhoogd. Periodieke verhogingen bleven in de pen. Ambtenaren, die zulke gezien hun staat van dienst verdienden, mochten niet worden aangesteld in de door de zuivering ontstane vacatures. Het logische gevolg ervan was dan ook, dat een groot gebrek aan bekwame mannen ontstond, omdat zij niet zo gek

waren om voor geringe salarissen te gaan werken. Een der besten liep over naar een particuliere mijn en kreeg daar een driemaal hoger salaris. Door pensionering en te hoge leeftijd zijn er verscheiden vacatures, welke niet worden aangevuld. Dit in een tyd, in welke met ongeschoolde krachten, met onvolledige uitrusting en onvolledig toezicht steeds meer productie gehaald moet worden. De mynongevallen zijn niet van de lucht en nimmer is het aantal zo groot geweest als thans, ondanks al de schone verheerlyking van het vaderlandse mynbedryf voor de radio en in de pers. Minister Huysmans was het ook, die de verbetering van de pensioenen tegenhield, al liet hy zich niettemin daarvoor lof en dank toezwaaien, toen die verbetering er eindelyk toch kwam. Hy nam het de voorzitter van de M.I.R. kwaklyk dat deze hem een besluit van de M.I.R. voorlegde, behelzende een voorstel tot verhoging der salarissen, zeggende: "dat had lyffels my moeten besparen, dit had hy moeten voorkomen." Stond hy immers daarmee niet voor het moeiljk parket, de kool en de gait temoeten sparen, zyn liberale spelgenoten naar de ogen te zien en toch voor het personeel der mynen de "beau role" te kunnen blyven spelen? Op advies van zyn lyfadviseurs vindt hy de utilitaire uitweg, dat de M.I.R. niets over de lonen te zeggen heeft, al stelt art. 14 van het statuut van de M.I.R. dit in lid 2 ook uitdrukkeljk vast.

De heimelyke sabotage behandelt ook nog andere wegen. Ambtenaren van het Staatstoezicht zien zich het door hen voorgedragen reisgeld van 5 maanden, by sommigen opgelopen tot 700 galden, door den Haag geweigerd. De menselyke reactie by zo'n ambtenaar is begrijpelyk. Als een dergelyk ambtenaar van het Staatstoezicht op een myn een ingrypende wyziging, welke geld kost, eist, is het dan verwonderlyk, dat een myndirecteur, wetende hoe de stemming in den Haag is, durft te zeggen: Je moest maar liever by ons komen, je zou het dubbele salaris kunnen verdienen.....

Er gebeuren echter nog meer zonderlinge dingen. Onlangs werden drie directeuren by de Staatsmynen benoemd. De eerste drie was op het moment zyner benoeming reeds van duddanig vergevorderde leeftijd, dat hy aan het einde van dit jaar zal moeten aftreden wegens het overschryden van de vastgestelde leeftydsgrens. Kennende de paraatheid van de vryzinnige club is het uitgesloten, dat dit een blunder van den Haag zou zyn. Trouwens, de uitbundigheid, waarmede van deze benoemingen gewag werd gemaakt, sluit een vergissing uit. In de dagbladen toch werd by herhaling benadrukt, dat de drie directeuren in volledig overleg met de Onderneemingsraad der mynen gekozen waren. Dit overleg heeft echter bestaan in een kennisgeving aan de Onderneemingsraad, welke op zulk een laar oogenblik werd verstrekt, dat overleg niet eens meer mogelijk was.

De voorzitter van de W.L.R. zelf moest van deze benoemingen eerst achteraf horen. Wat stak er dan achter?

Er zijn natuurlijk verschillende veronderstellingen, maar in ingewijde kringen concentreerde men zich op één gissing en wel deze, dat de bejaarde heer in kwestie uitverkoren werd om de directeurszetel voor een ander warm te houden, iets wat de betrokken zelf misschien niet eens begrepen heeft. Was in zijn plaats een jonge administratieve directeur benoemd - wat toch eigenlijk voor de hand gelegen had - dan was alles normaal geweest. Thans moet de plaats voor een ander warm gehouden worden. Die indruk werd nog versterkt door een informatie, afkomstig van een loslippig mijnsambenaar, ingewijde in het spel van de vrijzinnige clan. Of deze nu de treinreis van Maastricht naar Heerlen door gezellige kout wilde sorten, of dat hij zich in een onbewaakt ogenblik heeft laten gaan, van hem echter staat het in geuren en kleuren gedaan verhaal, dat Minister Huysmans in de ministerraad de wens te kennen gaf om als minister af te treden, omdat hij de Heer Kous, die op maandag 27 October 1.1. 65 jaar werd als directeur van de Staatsmijnen wenste op te volgen. Het zou in de ministerraad geweest zijn of er een bom ingelagen had. Men had daar juist een crisis weten te omzeilen en nu kwam dit weer. Met de vereiste takt heeft men de sollicitant aan het verstand gebracht, aldus onze ambenaar, dat het landsbelang een hernieuwde reconstructie van dit kabinet niet zou gedogen en dat ditzelfde landsbelang eiste, dat Zijne Excellentie zijn plannen naar zou uitstellen, totdat dit kabinet bij de a.s. verkiezingen zijn natuurlijke dood zal sterven. Voor welke argumenten Zijne Excellentie moest zwichten.

Het is met zeer gemengde gevoelens, dat men van dergelijke gang van zaken kennis neemt. Wij willen het hier niet in de eerste plaats hebben over de politieke zijde van het geval. Toen Minister Huysmans Minister van Financiën was, richtte hij de "Herstelbank" op, trad af als minister en werd directeur dezer bank. Blijkbaar werd dit oirbaar geacht, want van critiek is toenmaals weinig vernomen. Het zou dus in de lijn dezer appreciatie kunnen liggen dat de Minister van Economische Zaken en Energie zich thans tot directeur der Staatsmijnen kan laten benoemen. Het zal wel aan ons liggen, dat wij dit niet juist vinden. Wellicht staat voor ons het ministerschap nog te zeer in aanzien, dat het steeds in ons constitutioneel bestel gehad heeft en kunnen wij het ons niet voorstellen ontdaan van de volstrekte integriteit en het hoogstwaardig decorum waarmede de grote figuren onder onze vaderlandse politici en deskundigen het steeds omgaven. Maar ons benaamt iets ernstigers. Wij denken hiernaar, dat bij zulke gewichtige aangelegenheden als benoemingen van hoogste functionarissen in het Mijnezen, de

vrijzinnige en lagere elementen steeds de vinger in de pap hebben. Wij houden daarbij voor ogen de ervaring, dat deze machten, zo zij al niet een katholiek gevestigde weten te wesen, dan toch slechts een katholieke figuur accepteren, die hun als zodanig niet in de weg staat, terwijl het duidelijk is, dat zulk een "concessie" niet zonder tegenprestatie geschiedt. Deze arswaan wordt ons i.z. gegron, wanneer men hen ziet in het kader van hetgeen zich rond de Mijnen in de laatste tijd nog meer heeft afgespeeld.

Zoals bekend is dr. Huisman's wegens ziekte enige tijd op zijn Departement afwezig geweest. De menigvuldige bulletins omtrent zijn gezondheidstoestand in de pers hebben den lande geroegzaam daarvan op de hoogte gehouden. Wij ontbrak in elk geval zo geheel en al om zijn departement, dat de lopende zaken voor wat het mijnwezen betreft, overgelaten werden aan het hoofd van de afdeling Mijnezen, de heer Schierbeek. Het moet gezegd, de heer Schierbeek heeft de lopende zaken wel aan kant gedaan. Want wat geschiedde?

De benoeming van de heer Wijffels tot Inspecteur-generaal der Mijnen heeft inder tijd op verzoek van de heer Wijffels slechts op arbeidcontract plaats gevonden voor de duur van een jaar en met de bepaling, dat hij telkens voor een bepaalde termijn moest te kennen geven, of hij het contract weer voor een jaar wenste te verlengen. Gezien de moeilijke positie van deze hoge functionaris, lijkt ons dit wel een labiele benoemingsvorm en het komt ons voor, dat de heer Wijffels voor de versteviging van zijn functie beter eraan gedaan had, vrede te nemen met de normale benoemingsvorm, al was daaraan ook een lagere bezoldiging verbonden. Dit is echter een kwestie van persoonlijk inzicht en een buitenstaander kan niet erover oordelen, of de in verband met de abnormale tijdsomstandigheden zeker niet ruime officiële bezoldiging voldoende was. In elk geval, de heer Wijffels persoonlijk schijnt in een benoeming op arbeidcontract geen gevaar gezien te hebben. In de veronderstelling het fatsoenlijke lieden te maken te hebben, schreef hij aan de minister, dat hij, alvorens het contract te verlengen, er enkele veranderingen in aangebracht wou hebben en verzocht dit persoonlijk met de minister te bespreken. Helaas, dat kon niet. De minister was ziek. Geen nood, zou men denken, dan blijft de kwestie maar rusten totdat de minister wel in de gelegenheid is, om zijn hoogste ambtenaar te woord te staan. Mis gedacht, De eerste zinswede van 's-heren Wijffels missive aan de minister werd, naar besoin de la cause, opgevat als een verzoek om ontslag, een kennisgeving, dat hij het contract niet wenste te verlengen. Prompt werd hem het "gevraagde" ontslag eervol verleend. Niet bij ministerieel beschikking.....neen, dat zal men de minister nooit kunnen verwijten. Het is de secretaris-generaal, die dit eervol ontslag

zijn handtekening versierde, en zo was dan de Heer Wijffels op Dinsdag 21
ber i.l. tot zijn grote verbazing in de krant, dat hem op zijn verzoek
of ontslag verleend was als Inspecteur-Generaal der Mijnen.

Natuurlijk, natuurlijk, er zullen nu ook wel bezwaren tegen de heer
Wijffels worden aangevoerd. Zo heeft minister Ruysmans al eens de enormiteit
kocht, dat het voorzitterschap van de M.I.R. en de functie van Inspecteur-
Generaal der Mijnen niet met elkaar verenigbaar zouden zijn. En dat met een
artikel 3 van het Mijnstatuut. Zou prof. Veraart ook niet, dat de minister
lijikbaar het statuut niet eens lezen kon?

Anderen zullen wellicht over de cumulatie van posities vallen. Maar
dat kan toch moeilijk het motief van het departement zijn. Op de Rijksbe-
roeping voor het dienstjaar 1943 van het Departement van Economische Zaken,
afdeling VI Mijnwezen, Ouderafdeling I Algemeen Beheer, zien we onder arti-
kel 27, code 10, onderdeel 31, voor de vertegenwoordiger van de Nederlandse
regering bij de European Coal Organisation te Londen toegeestaan voor
1947 fl. 21.310,- en geraamd voor 1948 fl. 21.325,-. Dit bedrag wordt deze
vertegenwoordiger uitbetaald boven zijn salaris van hoofdbedrijfsingenieur
bij de Staatsmijnen. Deze vertegenwoordiger-hoofdbedrijfsingenieur is: Ing.
Paulen, een der vriedaas van de vrijzinnige club. Ja maar, zal men opmerken,
bij de heer Paulen is het een exceptioneel geval. Hij heeft grote verdiensten
tijdens de bevrijding vergaard en is drager van de Militaire Willemsorde.

Prachtig, wij willen aan die verdiensten geen afbreuk doen, maar ver-
oorloven ons toch de opmerking, dat tal van andere personen, zonder zo hoge
begunstigingen, eveneens grote verdiensten hebben vergaard in de strijd om
de bevrijding. Evenals ook tal van personen, met de heer Paulen, ook wel een
"miserie" hebben gemaakt in het kader van de houding tegenover de bezetting,
zonder evenwel de voordelige afloop van zaken voor de heer Paulen. Niet ver-
geten is de slachtheid van de heer Paulen, toen hij in 1944 het dynamiet van de
Mijn Emma aan de Duitsers deed uitleveren, met wel dynamiet de turbines en de
generators van de verschillende centrales op te springen georocht zijn.

Het geval Paulen maakt intussen wel duidelijk, dat cumulatiezwaren
voor het Departement geen onoverkomenlijke hinderpaal vormen. Komt ook,
zou men daar nu eens over vallen in ons tegenwoordig zo uitbundig cumule-
rend vaderland en heeft men dan altijd nog niet de bekende cumulatievoor-
schriften bij de hand, die nauwkeurig aangeven, wat men naast zijn hoofd-
salaris nog aan nevensalarissen mag toucheren?

Wat er verder nog meer te en de heer Wijffels mocht zijn vergaard
- de heren Couvee, Schierbeek, Smeets, Haas en hoe ze verder heten mogen,
zullen ongetwijfeld wel niet stilgezeten hebben en wel meer gedaan hebben dan
achver de ryg van de hoogste ambtenaar in de Mijnstreek uren

lan; telefoontjes te wisselen met elkaar ter uitwisseling van buit gemaakte meesste inlichtingen - en wat er by begrotingsdebatten in de Kamer of door de amptelyke machtsmachine al niet eenzijdig en zonder mogelijkheid van verweer is geproduceerd, heeft de minister dan toch maar nimmer het gewenste materieel geleverd om op grond daarvan maatregelen te nemen. De manipulatie met dit "eervol ontslag" bewyset het op zich reeds. Overigens is het wel typerend, dat de man, die staat te trappelen om in de plaats van de heer Nyffels te treden, de heer de Haart, reeds vóór 'x dat de heer Nyffels wist dat hy eervol ontslag had aangevraagd en voor dat dit in de Staatscourant stond, aan zyn vrienden een borrel aanbod op zyn bevordering tot Inspecteur-generaal.....

mocht dit alles sommige ten deze Oost-Indischen doven nog niet genoeg zeggen, dan willen wy hun ten laatste nog een feit onthullen, dat de heer dicht doet. Niets meer of niets minder staat vast, dan dat in de zomer van dit jaar reeds een vonnis over de heer Nyffels was gestreken. Zulkas verradt ons weer de Ryksbegroting voor het dienstjaar 1948 van het Departement van Economische Zaken, Afd. VI Nymwezen, Onderafdeling III Staatstoezicht op de Mynen. Daar lezen we onder code 10, onderdeel 21, dat voor het dienstjaar 1947 een salaris hoger personeel op arbeidscontract was uitgetrokken f.22.352.- een bedrag gevormd door de Inspecteur-generaal ten bedrage van f.10.000.-, benevens enige duizenden guldens aan vergoedingen voor anderen, terwyl op de begroting 1948 slechts staat uitgetrokken f.7.900.- zynde alleen het voornem. vastgestelde salaris zamen de overige bedragen. In den Haag had men in Jun. 1947 reeds dus hy voorbeet het met de heer Nyffels aangesloten arbeidscontract geannuleerd.....

Het is, dunkt ons, wel duidelijk, dat er door de vryzinnige machten in het Nymwezen een plan is uitgebroed en stilaan verwezenlyk wordt, dat zeker niet op het algemeen belang gericht is en waartegen onmiddelyk alarm geslagen moet worden. De vraag moet gesteld worden, of de man, onder wiens hoge verantwoordel. alhier dit spel gespeeld wordt en die we naar alle waarsch. nlykheid in de naaste toekomst als directeur van de staatsmynen zien optreden, onder de heer blootgelegde verhoudingen by de mynen wel op die post thuis behoort?

Niemand zal betwyfelen, dat de heer Huisman een kundig man is, maar hy is te zeer afhankelijk van zyn amtenaren; zyn raadgevende amtenaren hebben genoegzaam betoend, dat zy de ambities van de heer Huisman tydig hebben erand en dene in de hand hebben gewerkt om er hun eigen plannen mee te dienen. Moet togenover deze machtige liberalen, deel racoonnische congl., die naar al te grote invloed heeft in het Limburgse Nymwezen en daaroverheen in het Limburgsake land, juist niet iemand staan,

die mijndekkende is en in staat zelfstandig positie te kiezen in de vele vraagstukken, welke in het Mijnwezen aan de orde zijn? Deze voorwaarden zijn niet van toepassing op de heer Huymans. Hij zal zijn huidige houding als minister, zijn standpunt en zijn beslissingen niet reeds aan, in welke richting zich zijn direct-rale practijk eens zal bewegen? Met zijn rechterhand, de heer Wemmers van het Rijkskokentebureau, staat men onder zijn goedkeuring in den Haag een kolenprijs vast, waarvoor men in Limburg niet kan werken. Het blijkt de laagste prijs van de gehele wereld te zijn. Daarom moet inde Mijnstreek zo bezuinigd worden op woningbouw en sociale voorzieningen. Daarom moet zoveel worden nagelaten, dat de veiligheid van de mijnarbeid zou bevorderen. Daarom mag over mechanisatie, welke het werk van de mijnwerker verlichten zou, niet eens gefluisterd worden. Het zou de particuliere mineigenaars maar teveel geld kunnen kosten. Neen, de winsten op de kolen zijn bestemd voor de Steenkolenhandelsvereniging, de Scheepvaartmaatschappijen, de Spoorwegen en de fabrieken, die heus niet voor 's werelds laagste prijs zullen werken. De Kompel zal het spit wel afbijten.

Laten de werkers van de Mijnen dit goed begrijpen. Laten de Onderneming-raden ditmaal op hun hoede zijn, opdat ze niet op nieuw worden verrast door de kenni-geving van een toecoming op het aller-laatste moment, zodat de artikelen 140 en 141 van het Mijnstatuut weer zouden worden voorbijgegaan.

Het gaat hier ook om de belangen van de geringste Kompel.

ONDERWERP:

"Expertise van brochure
Vaderlands Verbond en
gestencild stuk van tien
bladzijden."

Op 5 December 1947 is de brochure "Beginselverklaring Vaderlands Verbond" en het gestencilde stuk van tien bladzijden, door bemiddeling van de Heer H.J. Regenboog, Commissaris der Rijkspolitie 1e Klasse bij de Rijksidentificatiedienst Raamweg 47 te 's-Gravenhage, door de Heer Dr. Froentjes, algemeen deskundig onderzocht.

Bij dit onderzoek is gebleken;

- 1e. dat het papier waarop de inhoud van de brochure "Vaderlands Verbond" is gedrukt, niet van het zelfde papier-soort (samenstelling) is, als het papier van het gestencilde stuk van tien bladzijden;
- 2e. dat het geschrift van de brochure is gedrukt (drukletter) en het geschrift van het gestencilde stuk, oorspronkelijk is getypt (typletter);
3. dat het geschrift van beide stukken, geografisch bezien, niet van de zelfde steller is;
4. dat tengevolge van de circulatie van beide stukken, geen dactyloscopisch onderzoek kan worden ingesteld.

Gezien de langdurige arbeid die wordt vereist en de vrij hoge kosten die een gedetailleerd onderzoek naar de papiersoort en lettertypen van de geschriften met zich meebrengen, zoals het vaststellen van:

papiersoort; (de samenstelling, het al of niet houtvrij zijn, de vezel, de vezelsterkte en rekbaarheid, bepaalde hardheid, de as resten bij verbranding en bepaalde papierdikte)

lettertypen; (de klassen van druk- en lettertypen, met alle daarbij eventueel voorkomende afwijkingen), is een gedetailleerd onderzoek achterwege gebleven.

De expertise op het gebied van fouten in stukken, ligt niet op het terrein van de Rijksidentificatiedienst

Mochten echter stukken inbeslag worden genomen of anderszins, die in een bepaalde richting wijzen, dan zal door de Rijksidentificatiedienst hunne volle aandacht hieraan worden besteed.

De Heer Regenboog is in deze van mening, dat de vereiste arbeid en de vrij hoge kosten die een gedetailleerd onderzoek met zich mede brengen, niet zullen opwegen tegen het te behalen resultaat.

Gesloten te 's-Gravenhage, 8 December 1947.

Telefonische/mondelijke mededeling

Voor:

B II

Van:

L.v.P. bij de
Stichting

Ter behandeling aan:

SPOED

L.v.P. Verkeus verzocht dringend bij de Rijksidentificatiedienst
(C.v.P. Regurolog) de papiersoort, lettertype, fonten enz. te willen
doen noemen van het gedrukte stuk "Beginverklaring" en van
het getypte stuk (toelichting), dat in dezelfde enveloppe door
Littend is verzonden. Opname te spoedig mogelijk.

Opgenomen door:

B II

Handtekening:

Datum:

21
12.47

Tijd:

12.45

Gemeentepolitie
Sittard

*idem
Mijn ook Maastricht
26/11/1947*

Volgno.

27 NOV. 1947

ACD/25326

SITTARD, 26 November 1947

Telefoon 2400, 2141

No. 2227

Doss. 1.751.2.

(Men gelieve bij beantwoording datum en nummer te willen aanhalen.)

Bijlage(n):

BUREAU OPGELEGD

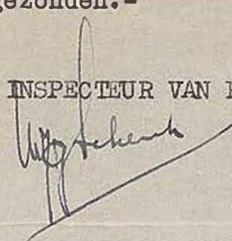
3-11-47

Hierbij heb ik de eer Uhoogedelgestrenge te doen toekomen een anoniem schrijven, hetwelk hier in de Mijnstreek aan diverse personen van uit Maastricht werd toegezonden.-

DE INSPECTEUR VAN POLITIE.

M^o.

Coll:

AAN DE ~~MEER~~

Centrale Veiligheidsdienst

Jav~~o~~straat 68

's-Gravenhage.-

"Met ingang van 1 December a.s. is op zijn verzoek aan ir. F.C.M. Wijffels eervol ontslag verleend als Inspecteur-generaal der Mijnen."

Zelden heeft een nieuwtje, in de Mijnstreek en ook in ingewijde kringen elders in de lande, zulk een sensatie verwekt, als dit vierregelige officiële bericht in de dagbladen van Dinsdag 21 October l.l. Zelfs de eenvoudigste "Kompel", tot wie af en toe wel eens een vleugje van de hoge "Mijnpolitiek" doordringt, rook, dat er aan dit schijnbaar heel onschuldige krantenberichtje een "luchtje" was. Niets immers had erop gewezen, dat de nog eerst een jaar in functie zijnde Inspecteur-generaal van plan was deze mooie taak op te geven en zich met een "odium cum dignitate" terug te trekken, al wist men ook in brede kring, dat hem deze positie door bepaalde lieden zeer innig werd benijd.

Wat was er eigenlijk gebeurd? Hoe kwam de heer Wijffels ertoe om zo plotseling eervol ontslag aan te vragen?

De verwachting, op deze en nog andere vragen een antwoord te vinden, deed elkeen, avond aan avond, bij thuiskomst van de Schicht naar de "gezet" grijpen. Temeer omdat verwacht kon worden, dat de duizend-en-een geruchten welke de ronde doen, toch ook wel tot de redactie-bureaux van de pers in de Mijnstreek zouden doorgedrongen zijn. Maar de bladen van de Mijnstreek zwegen tot heden als vermoord. Waarom?

Waarom onthullen onze katholieke bladen niet de heimelijke machinaties van de toch overbekende, men zou kunnen zeggen "traditionele" vrijmetselaarsheerschappij in onze Limburgse mijnen, welke thans weer een succes van belang in de wacht heeft kunnen slepen? Waarom niet een energiek protest doen horen tegen de gang van zaken in de hogere regionen van het bestuur der Mijnen, waar katholieke figuren zoveel mogelijk worden geweerd of geëlimineerd en alleen maar genade kunnen vinden, wanneer zij zo weinig ruggegraat hebben, dat zij zich voor het vrijzinnige karretje laten spannen.

Waarom niet de moed gevat om de vinger waarschuwend op te heffen tegen een katholiek minister en hem gezegd: Wat gij doet of onder Uwe verantwoordelijkheid doen laat, heer minister van Economische Zaken en Energie, is niet, wat men van een katholiek bewindsman toch eigenlijk meent te mogen en moeten verwachten. Hetgeen, met name, in de Mijnstreek gebeurt, wekt de indruk Excellentie, dat de behartiging van zekere private aspiraties praevaleert op de verwezenlijking van sociale idealen en dat met gebruikmaking van invloeden, welke wij, katholieken, als aan ons vijandig moeten bestempelen.

Ziet, dit zou door onze katholieke pers van de Mijnstreek naar voor gebracht moeten worden en zeker zou zij een vlammend protest hebben moeten laten horen, nu met een arglistig berichtje in de pers een slotpunt

gezet werd achter een meesterlijk gespeeld, maar onfris spel.

Is dit zwijgen soms het gevolg van het intimiderende telefoontje, dat de hoofdredacteur van een -Limburgs dagblad - nog niet zo lang geleden met "den Haag" had? Toen het Departement van Economische Zaken zich meldde, werd hem gezegd: de minister wenst U persoonlijk te spreken. Zijne Excellentie was toen vrij kort maar duidelijk en zei: "Uw artikel over is mij niet welgevallig. Als U voortgaat zo te schrijven, zult U de gevolgen in Uw papiertoewijzing ondervinden." Welke vriendelijke wenk aan duidelijkheid niets te wensen overlapt, als men bedenkt, dat de papiertoewijzing n.l. een paar dagen tevoren van Onderwijs naar Economische Zaken was verhuisd.

Daar het onder deze omstandigheden uitgesloten is, dat de pers eigener beweging aandacht aan de onderwerpelijke kwestie zal besteden en zij evenmin genegen zal zijn, een uiteenzetting van hetgeen zich achter de coulissen van het Mijntoneel afspeelt op te nemen, zien we ons verplicht, ons met deze onderhandse brief tot de openbaarheid te richten.

Voor een goed begrip van zaken, willen wij ons allereerst bezig houden met het Staatstoezicht op de Mijnen. De wetgever heeft in vroeger jaren de Inspectie-generaal der Mijnen ingesteld om ervoor te waken, dat de werkgever alle voorschriften omtrent veiligheid, gezondheid en arbeid zou nakomen. Men zou het populair zo kunnen uitdrukken, dat de Inspectie-generaal der Mijnen de arbeider tegen de willekeur en uitbuiting van de zijde van de kapitalistische werkgever beschermt. De instelling van deze Inspectie is wel het beste bewijs van de noodzakelijkheid van dit staats-toezicht. Maar even duidelijk is het, dat de grotendeels liberale of maçonnieke mijndirecties maar weinig waardering voor deze staatsinstelling kunnen hebben. Wat konden zij van hun standpunt bezien beter doen, dan ervoor te zorgen, dat geestverwanten in voldoende mate in dit Staatstoezicht zouden zijn vertegenwoordigd? Het Staatstoezicht op de Mijnen is dan ook steeds een burcht van het vrijzinnig ambtenarendom geweest. De katholieke Limburger heeft zich bij voortduring eraan kunnen ergeren, dat de hogere functies in dit Staatstoezicht, zoals trouwens ook in andere takken van dienst bij de Mijnen, steeds door niet Limburgse vrijzinnige, dikwijls maçonnieke elementen werden vervuld. De lagere posities, de kleine ambtenaars- en beambtenposten, ja, die waren goed voor gegadigden uit de streek en katholiek. Een minzame concessie, welke eventueel het bewijs moest leveren, dat ook katholieken aan de Mijnen een kans hebben.

Onder de Inspectie-generaal Waterschoot van der Gracht scheen voor het eerst een andere geest te zullen doorbreken. Toen deze afscheid nam, zetten de liberale kopstukken alles erop, om een reprise van een katholiek functionaris te voorkomen en men wist de benoeming van de heer Ploem door te drijven, waarmee men echter tijdens de bezetting weinig

eer behaalde. Hij werd weggezuiverd. De opvolger, ir. Nicolaas, was wederom een niet-logeman. Dat moest de vrijzinnige, anti-katholieke club toen slikken, zoals ze destijds wel meer moest slikken. De bevrijding scheen de weg naar nieuwe mogelijkheden te banen. Er woei een frisse wind. Het einde van de oorlog leek een tijdperk van vernieuwing en van sociale vooruitgang in te luiden. De negatieve sociale verzorging van de werkers in de Mijnbedrijven door middel van de Staatscontrole, ging omgezet worden in een positieve activiteit. Bij Kon. Besluit van 20 Juni 1945, slechts enkele weken na de bevrijding van geheel ons vaderland, werd een wettelijke regeling van de bedrijfsorganisatie in het mijnbedrijf vastgesteld. Een Mijnindustrieraad, kortweg de M.I.R. geheten, aanschouwde het levenslicht en kreeg een drieledige taak n.l. het bevorderen van het welzijn der Nederlandse volkshuishouding, voorzover dit door winning en verdeling van steenkolen en daaruit in mijnondernemingen vervaardigde producten kan geschieden; het bevorderen van een economisch en sociaal zo goed mogelijk verantwoord beheer der mijnondernemingen en het bevorderen van de sociale zekerheid der bedrijfsgenoten door leiding te geven in de sociale en economische aangelegenheden van de personen, organen en ondernemingen, welke tot het mijnbedrijf behoren en in zoverre zij daartoe behoren.

Ir. Nicolaas toegevend aan zijn zwerversneigingen verdween uit Limburg.

Minister van Schaick, minister van Economische Zaken, benoemde daarop ir. F.C.M. Wijffels tot Inspecteur-generaal van de Mijnen en deze daarna tot voorzitter van de M.I.R., een combinatie, welke gezien de gelijkgerichte taken, zeer praktisch genoemd kan worden.

Het behoeft geen betoog, dat deze dubbele benoeming in het geheel niet naar de zin van de vrijzinnige machten in de Mijnbesturen was. Immers, de Bedrijfsorganisatie had er naar de zin der liberale heren nooit mogen komen, terwijl het Hoofd van het Mijnwezen van het Departement, de heer Schierbeek en zijn voorganger, de zeer machtige raadsadviseur de heer Couvée, de post van Inspecteur-generaal aan hun logebroeder en vriend, de heer de Haart hadden toegedacht. Deze laatste, gepensioneerd uit Indië terug, scheen de terugslag te ondervinden van de slechte notering der Indische fondsen en in broederlijke bezorgdheid voor 's mans welzijn, wilde men hem deze positie in de schoot werpen. Ban en achterban werd in het geweer geroepen, om alsnog deze klaarblijkelijk onmisbare persoonlijkheid voor de Limburgse mijnen te "redden". Een koud kunstje voor grootmeesterlijke conspirators, slechts een kwestie van combinaties en relaties, reeds half gewonnen door het feit, dat men op de ministerzetel thans aanwezig weet Zijne Excellentie dr. W. Huysmans. Met deze figuur moeten we ons dan ook in het verdere verloop onzer uiteenzetting wat uitvoeriger bezig houden.

De heren Huysmans en Wijffels kan men nu niet precies gelijkgestemde zielen noemen, al zetelden ze beide eenmaal als katholieke ministers in het bevrijdingskabinet Gerbrandy. De heer Wijffels, katholiek intellectueel, door zijn aandeel in de illegaliteit naar voor gekomen, kon nog min of meer als een onbeschreven blad beschouwd worden. De heer Huysmans daarentegen, had zo hier en daar reeds verscheiden jaren aan de publieke weg getimmerd. In Heerlen herinnert men zich nog als employé van het bijkantoor van de Rotterdamse Bank met de wijdse titel van directeur. Daarna heeft men hem zien opereren als directeur van de Centrale Boerenleenbank te Eindhoven, in welke functie hij gedurende de oorlog niet van zakelijke flair ontbloot bleek, gezien o.a. zijn vlotte onderhandelingen met de N.S.B. commissaris van de Noordbrabantse Christelijke Boerenbond, diens neven en afgeleide organisaties, de heer Otto Damave. Bij de bevrijding presteerde hij een van die bevrijdingsverrassingen, door minister van financiën te worden. In de ministerraad kruiste hij de degen met de minister van sociale zaken, ir. Wijffels, wiens vooruitstrevende plannen de kapitalistische kringen, wier zaakgelastigde de heer Huysmans leek te zijn, niet aanstonden. Hij, dr. Huysmans, was in het kabinet ook degene, die zich verzette tegen de extra voeding voor de mijnwerkers, ofschoon men toen van 800 calorieën per dag moest leven.

Alles wat de M.I.R. deed of voorstelde werd door dr. Huysmans als minister van financiën gerefuseerd, wat de pater intellectualis van de bedrijfsorganisatie, prof. Veraart, ertoe bracht op te merken: "Die Huysmans heeft geen snars verstand van bedrijfsorganisatie, hij kan het Statuut nog niet eens lezen." Is het niet begrijpelijk, dat dr. Huysmans door deze houding zelf aanleiding gaf tot de veelverbreide indruk, dat het erom te doen was, de activiteit van de voorzitter van de M.I.R., tevens Inspecteur-generaal van de Mijnen zoveel mogelijk te doen stranden?

De feiten, welke men kan vaststellen, laten geen andere conclusie toe, dan dat het erom te doen geweest is, deze instellingen, op de eerste plaats het Staatstoezicht, zo weinig mogelijk succes te laten boeken. Gezien de aanwezigheid van een haard van tegenwerking als product der werkzaamheid van het trio Ploem-Verbeek-de Haart in de boezem van het Staatstoezicht - wat is er immers niet achter de rug van de heer Wijffels geconspireerd in urenlange telefoongesprekken met de Haagse registrateurs - gezien ook de sabotage vanuit den Haag, was het niet moeilijk, die successen zoveel mogelijk te voorkomen of te minimaliseren. De toch reeds zeer kleine ambtenaarssalarissen mochten niet worden verhoogd. Periodieke verhogingen bleven in de pen. Ambtenaren, die zulks gezien hun staat van dienst verdienden, mochten niet worden aangesteld in de door de zuivering ontstane vacatures. Het logische gevolg ervan was dan ook, dat een groot gebrek aan bekwame mannen ontstond, omdat zij niet zo gek

waren om voor geringe salarissen te gaan werken. Een der besten liep over naar een particuliere mijn en kreeg daar een driemaal hoger salaris. Door pensionering en te hoge leeftijd zijn er verscheiden vacatures, welke niet worden aangevuld. Dit in een tijd, in welke met ongeschoolde krachten, met onvolledige uitrusting en onvolledig toezicht steeds meer productie gehaald moet worden. De mijnongevallen zijn niet van de lucht en nimmer is het aantal zo groot geweest als thans, ondanks al de schone verheerlijking van het vaderlandse mijnbedrijf voor de radio en in de pers. Minister Huysmans was het ook, die de verbetering van de pensioenen tegenhield, al liet hij zich niettemin daarvoor lof en dank toezwaaien, toen die verbetering er eindelijk toch kwam. Hij nam het de voorzitter van de M.I.R. kwalijk dat deze hem een besluit van de M.I.R. voorlegde, behelzende een voorstel tot verhoging der salarissen, zeggende: "Dat had Wijffels mij moeten besparen, dit had hij moeten voorkomen." Stond hij immers daarmee niet voor het moeilijk parket, de kool en de geit te moeten sparen, zijn liberale spelgenoten naar de ogen te zien en toch voor het personeel der Mijnen de "beau rôle" te kunnen blijven spelen? Op advies van zijn lijfadviseurs vindt hij de utilitaire uitweg, dat de M.I.R. niets over de lonen te zeggen heeft, al stelt artikel 74 van het Statuut van de M.I.R. dit in lid 2 ook uitdrukkelijk vast.

De heimelijke sabotage bewandelt ook nog andere wegen. Ambtenaren van het Staatstoezicht zien zich het door hen voorgeschoten reisgeld van 5 maanden, bij sommigen opgelopen tot 700 gulden, door den Haag geweigerd. De menselijke reactie bij zo'n ambtenaar is begrijpelijk. Als een dergelijk ambtenaar van het Staatstoezicht op een mijn een ingrijpende wijziging, welke geld kost, eist, is het dan verwonderlijk, dat een mijn-directeur, wetende hoe de stemming in den Haag is, durft te zeggen: Je moest maar liever bij ons komen, je zou het dubbele salaris kunnen verdienen

Er gebeurden echter nog meer zonderlinge dingen. Onlangs werden drie directeuren bij de Staatsmijnen benoemd. Een dezer drie was op het moment zijner benoeming reeds van dusdanig vergevorderde leeftijd, dat hij aan het einde van dit jaar zal moeten aftreden wegens het overschrijden van de vastgestelde leeftijdsgrens. Kennende de paraatheid van de vrijzinnige club is het uitgesloten, dat dit een blunder van den Haag zou zijn. Trouwens, de uitbundigheid, waarmede van deze benoemingen gewag gemaakt werd, sluit een vergissing uit. In de dagbladen toch werd bij herhaling benadrukt, dat de drie directeuren in volledig overleg met de Ondernemingsraad der Mijnen gekozen waren. Dit overleg heeft echter bestaan in een kennisgeving aan de Ondernemingsraad, welke op zulk een laat ogenblik werd verstrekt, dat overleg niet eens meer mogelijk was.

De voorzitter van de M.I.R. zelf moest van deze benoemingen eerst achteraf horen. Wat stak er dan achter?

Er zijn natuurlijk verschillende veronderstellingen, maar in ingewijde kringen concentreerde men zich op één gissing en wel deze, dat de bejaarde heer in kwestie uitverkoren werd om de directeurszetel voor een ander warm te houden, iets wat de betrokkene zelf misschien niet eens begrepen heeft. Was in zijn plaats een jonge administratieve directeur benoemd - wat toch eigenlijk voor de hand gelegen had - dan ware alles normaal geweest. Thans moet de plaats voor een ander warm gehouden worden. Die indruk werd nog verstevigd door een informatie, afkomstig van een loslippig mijnambtenaar, ingewijde in het spel van de vrijzinnige clan. Of deze nu de treinreis van Maastricht naar Heerlen door gezellige kout wilde korten, of dat hij zich in een onbewaakt ogenblik heeft laten gaan, van hem echter stamt het in geuren en kleuren gedane verhaal, dat minister Huysmans in de ministerraad de wens te kennen gaf om als minister af te treden, omdat hij de heer Mous, die op Maandag 27 October 1.1. 65 jaar werd, als directeur van de Staatsmijnen wenste op te volgen. Het zou in de ministerraad geweest zijn of er een bom ingeslagen had. Men had daar juist een crisis weten te omzeilen en nu kwam dit weer. Met de vereiste takt heeft men de sollicitant aan het verstand gebracht, aldus onze ambtenaar, dat het landsbelang een hernieuwde reconstructie van dit kabinet niet zou gedogen en dat ditzelfde landsbelang eiste, dat Zijne Excellentie zijn plannen maar zou uitstellen, totdat dit kabinet bij de a.s. verkiezingen zijn natuurlijke dood zal sterven. Voor welke argumenten Zijne Excellentie moest zwichten.

Het is met zeer gemengde gevoelens, dat men van dergelijke gang van zaken kennis neemt. Wij willen het hier niet in de eerste plaats hebben over de politieke zijde van het geval. Toen minister Huysmans minister van financiën was, richtte hij de "Herstelbank" op, trad af als minister en werd directeur dezer bank. Blijkbaar werd dit oirbaar geacht, want van critiek is toenmaals weinig vernomen. Het zou dus in de lijn dezer appreciatie kunnen liggen dat de minister van Economische Zaken en Energie zich thans tot directeur van de Staatsmijnen kan laten benoemen. Het zal wel aan ons liggen, dat we dit niet juist vinden. Wellicht staat voor ons het ministerschap nog te zeer in het aanzien, dat het steeds in ons constitutioneel bestel gehad heeft en kunnen we het ons niet voorstellen ontdaan van de volstrekte integriteit en het hoogstwaardig decorum waarmede de grote figuren onder onze vaderlandse politici en deskundigen het steeds omgaven. Maar ons benauwt iets ernstigers. Wij denken hieraan, dat bij zulke gewichtige aangelegenheden als benoemingen van hoogste functionarissen in het Mijnwezen, de

vrijzinnige en maçonnieke elementen steeds de vinger in de pap hebben. Wij houden daarbij voor ogen de ervaring, dat deze machten, zo zij al niet een katholiek gegadigde weten te weren, dan toch slechts een katholieke figuur accepteren, die hun als zodanig niet in de weg staat, terwijl het duidelijk is, dat zulk een "concessie" niet zonder tegenprestatie geschiedt. Deze argwaan wordt o.i. gegrond, wanneer men hem ziet in het kader van hetgeen zich rond de Mijnen in de laatste tijd nog meer heeft afgespeeld.

Zoals bekend is dr. Huysmans wegens ziekte enige tijd op zijn Departement afwezig geweest. De menigvuldige bulletins omtrent zijn gezondheidstoestand in de pers hebben den lande genoegzaam daarvan op de hoogte gehouden. Hij ontbrak in elk geval zo geheel en al op zijn departement, dat de lopende zaken voor wat het mijnwezen betreft, overgelaten werden aan het hoofd van de afdeling Mijnwezen, de heer Schierbeek. Het moet gezegd, de heer Schierbeek heeft de lopende zaken wél aan kant gedaan. Want wat geschiedde?

De benoeming van de heer Wijffels tot Inspecteur-generaal der Mijnen heeft indertijd op verzoek van de heer Wijffels slechts op arbeidscontract plaats gevonden voor de duur van een jaar en met de bepaling, dat hij telkens vóór een bepaalde termijn moest te kennen geven, of hij het contract weer voor een jaar wenste te verlengen. Gezien de moeilijke positie van deze hoge functionaris, lijkt ons dit wel een labiele benoemingsvorm en het komt ons voor, dat de heer Wijffels voor de versteviging van zijn functie beter eraan gedaan had, vrede te nemen met de normale benoemingsvorm, al was daaraan ook een lagere bezoldiging verbonden. Dit is echter een kwestie van persoonlijk inzicht en een buitenstaander kan niet crover oordelen, of de in verband met de abnormale tijdsomstandigheden zeker niet ruime officiële bezoldiging voldoende was. In elk geval, de heer Wijffels persoonlijk schijnt in een benoeming op arbeidscontract geen gevaar gezien te hebben. In de veronderstelling met fatsoenlijke lieden te maken te hebben, schreef hij aan de minister, dat hij, alvorens het contract te verlengen, er enkele veranderingen in aangebracht wou hebben en verzocht dit persoonlijk met de minister te bespreken. Helaas, dat kon niet. De minister was ziek. Geen nood, zou men denken, dan blijft de kwestie maar rusten totdat de minister wél in de gelegenheid is, om zijn hoogste ambtenaar te woord te staan. Mis gedacht. De eerste zinsnede van 's heren Wijffels missive aan de minister werd, pour besoin de la cause, opgevat als een ... verzoek om ontslag, een kennisgeving, dat hij het contract niet wenste te verlengen. Prompt werd hem het "gevraagde" ontslag eervol verleend. Niet bij ministeriele beschikking ... neen, dat zal men de minister nooit kunnen verwijten. Het is de secretaris-generaal, die dit eervol ontslag

met zijn handtekening versierde. En zo las dan de heer Wijffels op Dinsdag 21 October l.l. tot zijn grote verbazing in de krent, dat hem op zijn verzoek eervol ontslag verleend was als Inspecteur-generaal der Mijnen.

Natuurlijk, natuurlijk, er zullen nu ook wel bezwaren tegen de heer Wijffels worden aangevoerd. Zo heeft minister Huysmans al eens de enormiteit verkocht, dat het voorzitterschap van de M.I.R. en de functie van Inspecteur-generaal der Mijnen niet met elkaar verenigbaar zouden zijn. En dat met een artikel 3 van het Mijnstatuut. Zei prof. Veraart ook niet, dat de minister blijkbaar het statuut niet eens lezen kon?

Anderen zullen wellicht over de cumulatie van posities vallen. Maar dat kan toch moeilijk het motief van het departement zijn. Op de Rijksbegroting voor het dienstjaar 1948 van het Departement van Economische Zaken, Afdeling VI Mijnwezen, Onderafdeling 1 Algemeen Beheer, zien we onder artikel 87, code. 10, onderdeel 31, voor de vertegenwoordiger van de Nederlandse regering bij de European Coal Organisation te Londen toegestaan voor 1947 fl. 21.810,- en geraamd voor 1948 fl. 21825,-. Dit bedrag wordt deze vertegenwoordiger uitbetaald boven zijn salaris van hoofdbedrijfsingenieur bij de Staatsmijnen. Deze vertegenwoordiger-hoofdbedrijfsingenieur is: Ing. Paulen, een der vriendjes van de vrijzinnige club. Ja maar, zal men opmerken, bij de heer Paulen is het een exceptioneel geval. Hij heeft grote verdiensten tijdens de bevrijding vergaard en is drager van de Militaire Willemsorde. Prachtig, wij willen aan die verdiensten geen afbreuk doen, maar vereorloven ons toch de opmerking, dat tal van andere personen, zonder zo hoge begunstiging, eveneens grote verdiensten hebben vergaard in de strijd om de bevrijding. Evenals ook tal van personen, met de heer Paulen, ook wel eens een "missing" hebben gemaakt in het kader van de houding tegenover de bezetting, zonder evenwel de voordelige afloop van zaken voor de heer Paulen. Niet vergeten is de slaphed van de heer Paulen, toen hij in 1944 het dynamiet van de Mijn Emma aan de Duitsers deed uitleveren, met welk dynamiet de turbines en generators van de verschillende centrales tot springen gebracht zijn.

Het geval-Paulen maakt intussen wel duidelijk, dat cumulatiebezwaren voor het Departement geen onoverkomenlijke hinderpaal vormen. Komaan ook, zou men daar nu ineens over vallen in ons tegenwoordig zo uitbundig cumulerend vaderland en heeft men dan altijd nog niet de bekende cumulatievoorschriften bij de hand, die nauwkeurig aangeven, wat men naast zijn hoofdsalaris nog aan nevensalarissen mag toucheren?

Wat er verder nog meer tegen de heer Wijffels mocht zijn vergaard - de heren Couvée, Schierbeek, Smeets, Haas en hoe ze verder heten mogen, zullen ongetwijfeld wel niet stilgezeten hebben en wel meer gedaan hebben dan achter de rug van de hoogste ambtenaar in de Mijnstreek uren-

lang telefoontjes te wisselen met elkaar ter uitwisseling van buit gemaakte nieuwste inlichtingen - en wat er bij begrotingsdebatten in de Kamer of door de ambtelijke machtsmachine al niet eenzijdig en zonder mogelijkheid van verweer is geproduceerd, heeft de minister dan toch maar nimmer het gewenste materiaal geleverd om op grond daarvan maatregelen te nemen. De manipulatie met dit "eervol ontslag" bewijst het op zich reeds. Overigens is het wel typerend, dat de man, die staat te trappelen om in de plaats van de heer Wijffels te treden, de heer de Haert, reeds vóór dat de heer Wijffels wist dat hij eervol ontslag had aangevraagd en voor dat dit in de Staatscourant stond, aan zijn vrienden een borrel aanbood op zijn bevordering tot Inspecteur-generaal....

Mocht dit alles sommige ten deze Oost-Indisch doven nog niet genoeg zeggen, dan willen wij hun ten laatste nog een feit onthullen, dat de deur dicht doet. Niets meer of niets minder staat vast, dan dat in de zomer van dit jaar reeds een vonnis over de heer Wijffels was gestreken. Zulks verradt ons weer de Rijksbegroting voor het dienstjaar 1948 van het Departement van Economische Zaken, Afdeling VI Mijnwezen, Onderafdeling III Staatstoezicht op de Mijnen. Daar lezen we onder code 10, onderdeel 211, dat voor het dienstjaar 1947 aan salaris hoger personeel op arbeidscontract was uitgetrokken fl. 22.352.- een bedrag gevormd door de Inspecteur-generaal ten bedrage van fl. 10.000.-, benevens enige duizenden guldens aan vergoedingen voor anderen, terwijl op de begroting 1948 slechts staat uitgetrokken fl. 7.900.- zijnde alleen het voorheen vastgestelde salaris zonder de overige bedragen. In den Haag had men in Juni 1947 reeds dus bij voorbaat het met de heer Wijffels afgesloten arbeidscontract geannuleerd.....

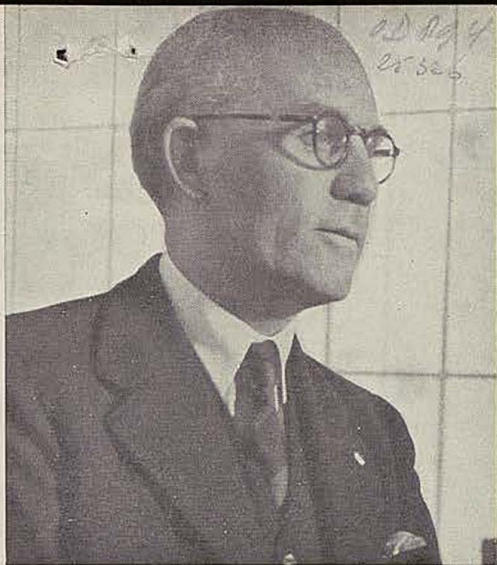
Het is, dunkt ons, wel duidelijk, dat er door de vrijzinnige machten in het Mijnwezen een plan is uitgebroed en stilzwijgend verwezenlijkt wordt, dat zeker niet op het algemeen belang gericht is en waartegen onmiddellijk alarm geslagen moet worden. De vraag moet gesteld worden, of de man, onder wiens hoge verantwoordelijkheid dit spel gespeeld wordt en die we naar alle waarschijnlijkheid in de naaste toekomst als directeur van de Staatsmijnen zullen zien optreden, onder de hier blootgelegde verhoudingen bij de Mijnen wel op die post thuis behoort?

Niemand zal betwijfelen, dat de heer Huysmans een kundig man is, maar hij is te zeer afhankelijk van zijn ambtenaren; zijn raadgevende ambtenaren hebben genoegzaam getoond, dat zij de ambities van de heer Huysmans tijdig hebben erkend en deze in de hand hebben gewerkt om er hun eigen plannen mee te dienen. Moet tegenover deze machtige liberale, deels maçonneke congsi, die maar al te grote invloed heeft in het Limburgse Mijnwezen en daaroverheen in het Limburgse land, juist niet iemand staan,

die mijndeskundige is en in staat zelfstandig positie te kiezen in de vele vraagstukken, welke in het Mijnwezen aan de orde zijn? Deze voorwaarden zijn niet van toepassing op de heer Huysmans. Wijzen zijn huidige houding als minister, zijn standpunt en zijn beslissingen niet reeds aan, in welke richting zich zijn directorale practijk eens zal bewegen? Met zijn rechterhand, de heer Wemmers van het Rijkskolenbureau, stelt men onder zijn goedkeuring in den Haag een kolenprijs vast, waarvoor men in Limburg niet kan werken. Het blijkt de laagste prijs van de gehele wereld te zijn. Daarom moet in de Mijnstreek zo bezuinigd worden op woningbouw en sociale voorzieningen. Daarom moet zoveel worden nagelaten, dat de veiligheid van de mijnarbeid zou bevorderen. Daarom mag over mechanisatie, welke het werk van de mijnwerker verlichten zou, niet eens gefluisterd worden. Het zou de particuliere mijneigenaars maar teveel geld kunnen kosten. Neen, de winsten op de kolen zijn bestemd voor de Steenkolenhandelsvereniging, de Scheepvaartmaatschappijen, de Spoorwegen en de fabrieken, die heus niet voor 's werelds laagste prijs zullen werken. De Koppel zal het spit wel afbijten.

Laten de werkers van de Mijnen dit goed begrijpen. Laten de Ondernemingsraden ditmaal op hun hoede zijn, opdat ze niet opnieuw worden verrast door de kennisgeving van een benoeming op het allerlaatste moment, zodat de artikelen 140 en 141 van het Mijnstatuut weer zouden worden voorbijgegaan. Het gaat hier óók om de belangen van de geringste Koppel.

S.H.

Ir. F. C. M. WIJFFELS,

Lid van de Tweede Kamer.

FRANCISCUS Cornelis Marie Wijffels kwam 1 April 1925 in dienst bij de Staatsmijnen. Op 3 Mei 1943 werd Ir. Wijffels door de Deutsche politie gearresteerd, waarna hij op 19 Juli weer in vrijheid werd gesteld. Op 1 Juli 1943 is hij in opdracht van den Rijksc commissaris ontslagen; 18 September 1944 kon hij zijn functie weer hervatten. Na de bevrijding werd hij op 23 Februari 1945 benoemd tot Minister van Sociale Zaken.

De heer Wijffels is op het oogenblik Inspecteur-Generaal bij het Staatstoezicht op de Mijnen. Daarnaast nam hij het voorzitterschap van den Mijnindustrie-

Op 12 oktober 1944 van de Rijksc. Commissaris ontslagen myz. v. n.

B.

25318

II.

IV.2.

Tijdelijk
12 JAN 1948

UITGEROepen
6 Januari

OPGELEES

8.

GEHEIM.

Vaderlands Verbond.

Onder verwijzing naar de mondelinge inlichtingen, welke voor U reeds werden verstrekt betreffende bovenvermeld onderwerp, zij het mij vergund U wellicht ten overvloede, te herinneren aan Uw toezegging, dat t.z.t. nadere gegevens omtrent deze vereniging zouden worden toegezonden. Hierbij stel ik vooral belang in de personalia en politieke gezindheden der bestuursleden.

HET HOOFD VAN DE CENTRALE
VEILIGHEIDSDIENST
namens deze:

RH

De Heer Inspecteur v. Politie (Staatsmijnen) J.G. Crabbendam.
J. Ch. Merkus,
Walramstraat 27,
SITTARD.

Opmerking
Littorale d.d. 27.11.
B

„Vaderlands Verbond”

BUREAU B
27-11-47

Beginselverklaring.

Ons uitgangspunt:

de meer dan ergerlijke wijze, waarop vaak het algemeen welzijn aan eigenbelang, groepsbelang en partijbelang, aan persoonlijke eerezucht wordt ondergeschikt gemaakt, niet alleen door particulieren, maar zelfs door velen, die met gezag zijn bekleed; de steeds verder gaande ontaarding van de politieke partijen, welke met hun veelbelovende programma's er blijkbaar hoofdzakelijk op uit zijn om aanhang te verwerven en te behouden en daardoor juist de belangstelling, waardering en medewerking van de besten van ons volk verliezen;

het achterwege blijven van een juiste rechtsbedeling en rechtszekerheid; de overmatige druk op de vele sectoren van het maatschappelijk leven, welke het particulier initiatief en de persoonlijke verantwoordelijkheid uitschakelt; het kunstmatig in het leven houden van onnodige overheidsinstanties: het geringe besef van verantwoordelijkheid bij vele gezagsdragers; het onvermoeid doorwerken van liberalisme, kapitalisme, communisme en andere destructieve krachten, die met grote kennis van zaken en inzet van alle middelen en krachten ons staatsbestel en onze maatschappelijke orde verwoesten ten gunste van één bepaalde klasse of stand; het groeiend verzet bij zeer velen tegen deze onhoudbare toestand en de wil naar vernieuwing, naar herstel van openbare zeden, naar recht en welstand voor allen, naar evenwicht tussen vrijheid en gebondenheid, kortom naar een eerlijke en onkreukbare behartiging van het algemeen welzijn;

de behoefte aan coördinatie van deze constructieve krachten, die teveel verdeeld en versnipperd zijn, aan doelmatige werkverdeling, aan onderlinge steun, aan de vorming van een gemeenschappelijk front dat opgewassen is tegen de georganiseerde en massale aanval van de tegenstanders.

Onze doelstelling is:

een samenbundeling van alle constructieve krachten, om de bestaande misstanden te bestrijden en te ijveren voor het algemeen welzijn en de opbouw van een goed geordende samenleving, verschillen in politieke zienswijze of confessionele overtuiging noch standsverschillen geen beletsel te doen zijn voor deze samenwerking, mits allen bezielde zijn door de wil om, aansluitend bij onze eeuwenoude vaderlandse en christelijke

tradities, ons staatsbestel en onze maatschappelijke orde gezond te maken;

een algemene verheffing van het zedelijk peil: met name betere gezinszeden, onderling respect van de standen en klassen, een christelijke bedrijfs- en beroepsethiek;

een algemeen verbreid verantwoordelijkheidsgevoel voor het gemeenschappelijk welzijn en bij alle gezagsdragers een diep besef van hun dienende functie;

het bestrijden van het pauperisme, door ook de minst bedeelde klasse in staat te stellen, particulier bezit te verwerven.

Hoe wij dit denken te bereiken:

door een grote, landelijke organisatie, gewestelijk en plaatselijk ingedeeld, welke verschillende standen, politieke partijen en confessies federatief omvatten, maar in haar doelstelling zelf niet een bepaalde politieke richting is toegedaan;

door een persoonlijke prestatie van ieder lid, waarvoor hij desnoods apart zal worden opgeleid, en daarenboven een financiële bijdrage;

door een vanuit een steeds groeiende kern met pers, radio, film, toneel, lezingen, brochures, de massa te beïnvloeden;

door voor dit alles zo mogelijk van bestaande organen gebruik te maken, maar voor zover deze met haar doel overeenkomen of instemmen;

door vooral opbouwend werk te leveren, alle schakeringen van vijfde colonne te bestrijden en de misstanden, waarvan zij profiteren, uit de weg te ruimen; door zich tot taak te stellen, alle werkelijke misbruiken en misstanden openlijk aan de kaak te stellen en te lijf te gaan met behulp van onomstotelijk feitenmateriaal, waarbij heel de organisatie als één man zich achter elk protest zal stellen.